

РЕШЕНИЕ

№ 6323

гр. София, 28.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.09.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **6825** по описа за **2022** година докладвано от съдия Мая Сукнарова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Е. А. Б.-Б., подадена чрез упълномощения представител адв. К. Ч., срещу решение № 2115 от 13.06.2022 г., постановено по н.а.х.д. № 2377/2022 г. от Софийския районен съд, 111-ти състав. С него е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 22-4332-000386/04.02.2022 г., издадено от началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция”, с което на касаторката са наложени наказания: глоба в размер на 200 лв., както и глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца за извършени нарушения по чл.20, ал.2 и чл.174, ал.3 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

С касационната жалба се твърди, че обжалваното решение е неправилно като постановено в противоречие с материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните правила. Иска се отмяната му. Претендират се разноски.

Ответникът – СДВР, отдел „Пътна полиция”, не се ангажира със становище по касационната жалба.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд – София град, 14-ти касационен състав, намира касационната

жалба като подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

С обжалваното решение районният съд е потвърдил оспореното пред него наказателно постановление. За да постанови този резултат е установил от фактическа страна, че на 19.01.2022 г. в [населено място], на [улица], служители при сектор „Пътна Полиция“ към СДВР установили самокатастрофирал лек автомобил марка ФИАТ 500 с рег. [рег.номер на МПС] , регистриран на името на водача Е. А. Б.-Б.", с посока на движение от [улица]към [улица]. По местоположението на автомобила било констатирано, че поради движение с несъобразена скорост и несъобразяване с релефа на местността и предприета маневра „ляв завой“, жалбоподателката реализирала ПТП с бетонова колона. Същата попълнила саморъчна декларация, в която посочила като причина за възникналото ПТП изцяло нейното виновно поведение, но също така и заледения път. Била изготвена скица и Протокол за възникнало ПТП. Полицейските служители поискали да изпробват водача за наличие на употребен алкохол, което било отказано. Бил издаден Талон за медицинско изследване с № 087862, в който надлежно бил оформен отказът на Е. Б.-Б. да даде проба с техническо средство. В талона било посочено времето и здравното заведение, където лицето е следвало да се яви, за да даде пробата, а именно – 7.50 ч. на 19.01.2022 г. (доколкото талонът е връчен в 7.05 ч. и е указано време от 45 мин. за даване на кръвна проба.) в УМБАЛ „Св. А.“, като е записан и адресът на болничното заведение.

На 19.01.2022 г., в 08:30ч. Е. Б.-Б. посетила УМБАЛ „Св.А.“ - [населено място]. Била ѝ взета кръвна проба, която се оказала положителна, а именно 0,50 на хиляда. Във връзка с явяването ѝ бил съставен Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози. В него било отразено, че лицето е отказало да бъде тествано с дрегер. Били иззети две проби. Също така бил издаден лист за преглед на пациент № 2201, в който като час на постъпване бил посочен 08:30ч., а на напускане - 09:10ч. Резултатът бил обективиран в Протокол от химическо изследване за определяне концентрацията на алкохол в кръв. Поради настъпилото ПТП и декларирания отказ от жалбоподателката да даде кръвна проба, бил съставен АУАН, връчен лично на Е. Б.-Б. и подписан от нея без възражения. Въз основа на акта било издадено и обжалваното наказателно постановление.

При така установената фактическа обстановка и въз основа на събраните по делото доказателства съдът е приел за доказано, че жалбоподателката е извършила вменените ѝ административни нарушения по чл.20, ал.2 и чл.174, ал.3 от ЗДвП. По първото нарушение съдът е приел, че от обективна страна изпълнителното деяние било формално и се считало за извършено чрез действие. Водачът следвало при избирането на скоростта на движение да съобрази цялостната пътна обстановка при управление на лекия автомобил. В случая това не било сторено, с което водачът на МПС допуснал възникването на ПТП. От субективна страна деянието било извършено от страна на жалбоподателката при форма на вина - непредпазливост и в частност небрежност, тъй като същата следвало да съобрази поведението си с атмосферните условия, но не го сторила.

По отношение на второто административно нарушение по чл.174, ал.3 от ЗДвП съдът е приел, че отказът на жалбоподателката да бъде тествана за наличие на алкохол с техническо средство, както и даването на кръвна проба след изтичането на указания ѝ

в талона за медицинско изследване срок, по категоричен начин доказвали, че същата е осъществила и това изпълнително деяние. Закъсняването било значително и не можело да се приеме, че пробата е била взета със закъснение по вина на медицинския персонал, тъй като това твърдение не било подкрепено с доказателства. От обективна страна изпълнителното деяние било формално и се считало за извършено чрез действие. От субективна страна нарушението било умишлено, тъй като деецът съзнателно отказал да му бъде извършена проверка за употребен алкохол.

По отношение на наказанието правилно били приложени санкциониращите разпоредби на чл.179, ал.2, пр.1 и чл.174, ал.3, пр.1 от ЗДвП. Наказанията и по двете норми били строго фиксирани и не подлежали на редуциране.

Обжалваното решение е правилно.

Съгласно чл.20, ал.2 от ЗДвП, водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. Предвид цитираната разпоредба, правилно районният съд е приел, че в случая Е. Б.-Б. в качеството си на водач на МПС не е съобразила атмосферните условия, както и релефа на местността и състоянието на пътя, като за това безспорно е допринесла и установената концентрация на алкохол в кръвта ѝ. Законът въвежда като задължение на всеки водач да съобрази скоростта на превозното средство, което управлява, с конкретната пътна обстановка и неизпълнението на това задължение представлява нарушение на правилата за движение по пътищата.

Неоснователно е възражението на касатора, че с непосочването на скоростта, с която се е движел лекият автомобил, не се доказвала нейната несъобразеност по смисъла на чл.20, ал.2 от ЗДвП. Подобно установяване не е и необходимо, тъй като след като е настъпило ПТП, е очевидно, че скоростта е била несъобразена. Както правилно е посочено и в мотивите на обжалваното решение, по делото не са били ангажирани доказателства, от които да се установи, че настъпилото ПТП е в резултат само на усложнената пътна обстановка.

Липсата на свидетели-очевидци на произшествието също не представлява нарушение на процесуалните правила. Актът за установяване на административното нарушение е съставен от надлежен орган – мл. автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция” на СДВР П. К. и в присъствието на свидетеля И. Д. И., с което са изпълнени изискванията на ЗДвП и ЗАНН.

Обосновани са изводите, направени от районния съд и по отношение на второто административно нарушение, а именно на това по чл.174, ал.3 от ЗДвП. Според този текст, водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с

лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв.

Правилна е преценката на районния съд, че отказът на оспорващата да бъде тествана за наличие на алкохол с техническо средство, както и даването на кръвна проба след изтичането на указания ѝ в талона за медицинско изследване срок, изпълват хипотезата на цитираната правна норма. Даването на кръвна проба след дадения от органа срок и липсата на доказателства, че това закъснение е предизвикано от други обстоятелства припокрива предвиденото в цитираната разпоредба нарушение и представлява неизпълнение на предписание за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта.

Неоснователно е възражението в касационната жалба относно качеството на водач на жалбоподателката, каквото тя вече нямала при констатиране на пътното транспортно произшествие и даването на предписание за медицинско изследване от контролните органи. От данните по делото не се установява, оспорващата да е твърдяла, че не тя е управлявала катастрофирания лек автомобил. Напротив, сама тя заявява виновното си поведение, изразяващо се в несъобразена с условията на пътя скорост. Освен това отдалечеността във времето на констатиране на ПТП и на установяване на нарушението не повлиява върху качеството на водач на лицето, осъществило ПТП. Ако беше така, при всяко слизване на водача от управляваното от него ППС, то би губило качеството на водач, с което значително би се затруднило реализирането на административнонаказателната отговорност на нарушителите на разпореденото със ЗДвП, каквато не е целта на закона.

По изложените съображения решението като правилно следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2, предл.1 от АПК, Административен съд – София град, 14-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от № 2115 от 13.06.2022 г., постановено по н.а.х.д. № 2377/2022 г. от Софийския районен съд, 111-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.